

## **Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci Otty Linharta**

### **DRAMATIKA JOSEFA TEJKLA – Hledání barokních tendencí**

Úvodem tohoto posudku vedoucího bakalářské práce Otty Linharta bych chtěl především říci, že vznikala za mého minimálního podílu. Důvody spočívaly především v přerušování Linhartova studia a do jisté míry také v hledání rukopisů a kopií Tejklových dramatických opusů. Což byla poměrně složitá práce, jak konečně dokazuje i to, že se některé Tejklovy texty prostě najít přes velké úsilí nepodařilo. Podílel jsem se tedy poněkud až na definitivní podobě této bakalářské práce tím, že jsem především sledoval do jaké míry a v jaké intenzitě se Linhartovi daří naplňovat její generální téma vyjádřené v podtitulu: Hledání barokních tendencí, na němž jsem se dohodl v okamžiku, kdy se Linhart pustil do psaní své práce. Přijal jsem tento jeho návrh na téma ze dvou důvodů. Především proto, že nějaké zúžení bylo naprosto nezbytné, neboť Tejklových textů pro divadlo je až překvapivě hodně a zabývat se jimi jednotlivě by znamenalo ohromný rozsah práce. A za druhé jsem byl přesvědčen, že jisté barokní tendence v Tejklově dramatice existují a že poměrně výstižně charakterizují nejen jeho texty pro divadlo - a dokonce i celou jeho dráhu režiséra - ale i jeho osobnost. Myslím, že velmi přesně to Linhart postihl v Tejklově vztahu k přírodě, respektive k horám, jež charakterizoval jako spirituální, tj. vysoce přesahující pouhý turistický zájem a směřující k jakémusi až metafyzickému uchopení bytí člověka tváří v tvář síle, mohutnosti a kráse krajiny. Ostatně: Tejklova kunsthistorická studie Počátky tvorby Jiřího Františka Pacáka z roku 1981 rovněž ukazuje, jak Tejkl i po vědecké stránce baroku rozuměl.

Je zřejmě největším pozitivem Linhartovy práce, že tohle jeho práce objevuje pod nepochybným Tejklovým plebejstvím. Díky jemu čerpal drtivou většinou náměty třeba až ze společenské periferie, ale především se jeho texty vyznačovaly dokonalou znalostí vidění a cítění skutečností v tomto plebejském duchu projevované často v ostře a syrově předvedeném

detailu. Ale vždycky tu byla Tejklova snaha - někdy více jindy méně podařená - tento život nějak nasvítit v souvislostech vyššího duchovního řádu. I v tom jsou Tejklovy texty pro divadlo barokizující; v jejich neúprosní někdy až brutální materiálnosti je stejně jako v barokní monumentalitě obsažena jakási mravní výzva. Linhart opřel své zkoumání barokních trendů a tendencí v dramatickém díle Josefa Tejkla především o zajímavou studii Zdeňka Rotrekla Barokní fenomén v současnosti, což mu zajisté v mnohém poskytlo cennou oporu. Podrobnější analýza scénického tvaru Tejklových textů z tohoto hlediska by mu zřejmě umožnila dostat se ještě dále.

Ale i tak tato práce splňuje - i vzhledem k tomu, co jsem napsal úvodem: že je v maximální míře prací zcela samostatnou - požadavky kladené na práce k závěrečným bakalářským zkouškám. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji klasifikaci mezi B-C.

Unhošť, 3. června 2016

prof. dr. Jan Císař CSC